

ske Selskab havde han af samme Grund maattet skjule; og da den unge Pige tilsidst tog Livet af sig af Skam, havde han i Øjeblikkets Fortvivlelse nær gjort hende Følgeskab i Døden.

Og dette var ikke det første og blev ikke det sidste Menneskeoffer han med tungt Hjerte havde bragt for sin Vaabenlykke. Politik var en blodig Haandtering. Det galdt en daglig Forsvarskamp baade mod Fjender og Venner — og de sidste var ofte de farligste. Den Misundelse, der havde fulgt ham paa Foden fra den første Gang han vandt Bifald paa en Talerstol; det hyænelumske Had, der hos flere af hans nærmeste Partifæller laa paa Lur for at styrte sig over ham ved den mindste Snublen; hans egen Spøgesfrygt for de uhaandgribelige Magter, der vilde kunne fælde ham før Sejren var vunden og det nye Rige grundfæstet: Folkets Mistro og Folkets Fordomme eller nye Tiders Modstrømme — det gjorde ham altsammen til en nattevaagen Mand, der sov i Rustning.

Fra sin Agestol saae han ud over den mørke Mose-Egn, hvor han som ung havde gaaet omkring i uskyldige Digterdrømme. I sine trætte Øjeblikke, naar han digtede sit Liv om, ønskede han undertiden, at han endnu sad ukendt paa et Loftskammer og løftede sig op over Livets uafhjælpelige Jammer ved at skrive Elskovsvers og lystige Satirer. — Men